

MARINA FOLKERS

NIET NORMAAL *meer*

kort verhaal

Soms is
'niet normaal'
alles wat je
nodig hebt

Marina Folkers

*Niet
normaal
meer*

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Liv had te veel gedronken. Dat wist ze best. Ze zou er morgen spijt van hebben, maar op dit moment voelde het goed en dat was het enige wat telde. Ze wilde deze dag vergeten. Niet denken aan wat had moeten zijn.

Als Londen ergens goed in was, was het zorgen voor de perfecte afleiding. De winterse kou buiten vergeten, maar vooral de kou vanbinnen. Alles wat je nodig had, was een club, drank en een paar vriendinnen.

Terwijl zij haar dorst leste aan de bar, waren haar vriendinnen op de dansvloer. Dat dacht ze tenminste. Ze kon ze niet meer zo goed zien. Ze zag sowieso niet zoveel, trouwens. Dat lag waarschijnlijk aan de drank. Ze zag de barman. Ze zag de man die naast haar aan de bar stond. Liv tuurde. Bij nader inzien was het een vrouw, die nu weer vertrok. Er kwam iemand anders voor in de plaats. O, dat was een van haar vriendinnen. Sophie.

‘Gaat het wel?’ vroeg Sophie.

Wat een vraag. Een antwoord was echter veel te ingewikkeld, dus knikte ze alleen. Sophie zwaaide een telefoon voor haar ogen. Waarom deed ze dat nou? Liv pakte de telefoon aan. Het was haar eigen telefoon, zag ze nu. Waar had Sophie die gevonden?

Ze keek op het scherm. Zes gemiste oproepen. Vast niks belangrijks. Niks was nog belangrijk.

Liv drukte haar telefoon uit, zocht haar drankje op de bar en nam snel een flinke slok. Toen ze weer opkeek, was Sophie verdwenen en had weer iemand anders haar plekje ingenomen. Hoe ze ook haar best deed om scherp te stellen, de persoon naast haar bleef een groot waas. Ook hij begon te praten. Opeens pakte hij haar arm en trok haar met zich mee. Waarheen wist ze niet, maar ze vond de warmte van zijn hand op haar arm wel fijn. Ze wankelde en hij ondersteunde haar. Gelukkig, anders was ze vast gevallen.

Plotseling bleef hij stilstaan, waardoor ze alsnog onderuitging.

‘Kom op, drink dit.’

Liv probeerde haar ogen te openen terwijl ze door een paar sterke armen in een zittende houding werd getrokken. Een glas werd tegen haar lippen gedrukt en ze voelde koud water haar mond in stromen. Het grootste deel van het water liep echter haar mond uit, over haar kin en op haar shirt, waar

een grote, natte plek op ontstond.

‘Kom op, beter je best doen.’

Die stem kende ze. Ze probeerde haar hoofd te draaien in de richting van het stemgeluid en focuste haar blik op een gezicht vlakbij. ‘Alex?’ fluisterde ze.

‘Ja, ik ben er. Drink nu even wat, dan zul je je iets beter voelen.’

Ze stak haar hand naar hem uit. Ze wilde zijn gezicht voelen om zeker te weten dat ze niet droomde. Hij pakte haar hand en legde deze tegen zijn gestoppelde wang.

‘Alex,’ fluisterde ze.

‘Drink nu. Straks praten we.’

‘Ik wil niet praten, ik wil je alleen maar voelen.’

Hij glimlachte even en drukte toen weer dat glas tegen haar lippen. Deze keer dronk ze het leeg. Nu zag ze ook waar ze was. In de slaapkamer van Alex. Op zijn bed. ‘Hoe kom ik hier?’

Alex legde in een paar korte zinnen uit hoe ze hier terecht was gekomen, maar ze had haar aandacht er niet bij. Ze keek naar zijn gezicht en ineens was ze zo helder als ze maar zijn kon. Ze dronk iedere prachtige lijn van zijn gezicht in. ‘Ik heb je gemist.’ Ze wilde zijn handen om haar gezicht voelen en zijn lippen op de hare, maar hij bleef op afstand.

‘Het is de drank die dat zegt,’ zei hij.

‘Ik meen het.’

‘Morgen, als je nuchter bent, praten we wel weer.’

‘Blijf je?’

‘Je bent in mijn huis. De vraag is eerder of jij blijft.’

‘Ik volg je niet,’ mompelde ze. Ze voelde zich ineens heel moe.

Met zachte hand duwde Alex haar achterover en sloeg een deken over haar heen. ‘Ga slapen.’

‘Blijf je bij me?’ fluisterde ze.

Liv voelde plotseling hoe ze werd opgetild. Moeizaam opende ze haar ogen, maar ze kon even niet thuisbrengen waar ze was en wie haar nu door het donker een pad op tilde. Haar hoofd leunde tegen een schouder en een

bekende geur drong ineens tot haar door.

‘Alex,’ mompelde ze verward.

‘Shhh,’ was zijn reactie. ‘Je kunt zo weer verder slapen.’

De gebeurtenissen van de afgelopen uren liepen allemaal door elkaar heen in haar hoofd. Ze was uit zijn bed gehaald en in zijn auto gezet. Dat wist ze nog. Waarom had ze eigenlijk in zijn bed gelegen? Tijdens de rit had ze een paar keer overgegeven. Gelukkig had ze het voelen aankomen en was Alex steeds op tijd gestopt. De ijskoude wind voelde voor de verandering erg prettig. Dat wist ze ook ineens weer.

Ze worstelde. ‘Ik kan zelf wel lopen.’

‘Prima.’ Hij zette haar neer en ze zwaaide even op haar benen, ze was nog slaapdronken. Gewoon dronken was ook nog een mogelijkheid. Dat zou ook verklaren dat haar hoofd op barsten stond.

Alex hield haar vast tot ze stevig stond en liep vervolgens voor haar uit een pad op naar het huis dat ze herkende als zijn tweede huis aan het strand. Hij opende de deur. ‘Ik denk niet dat de logeerkamer klaar is, dus neem jij mijn bed maar. Dan kun je meteen verder slapen.’

‘Nee, ik...’

‘Ga nu niet protesteren, Liv, daar heb ik de energie niet voor. Het was een lange nacht.’

Ze zweeg en volgde hem naar zijn slaapkamer. Hij opende de deur, deed een lamp aan en gebaarde haar verder te lopen. ‘Ga slapen,’ zei hij kort. ‘Ik ga de auto uitladen en zet straks wel spullen die je morgen nodig zult hebben voor je deur.’

‘Misschien ga ik eerst nog even douchen,’ zei ze, maar met een verlangende blik naar het grote bed.

‘Wat je wilt. Ik spreek je morgen.’ Alex knikte even en stapte terug de hal in, de slaapkamerdeur achter zich sluitend. Liv blikte van het bed naar de gesloten deur. Had ze wat moeten zeggen? Of hij? Ze wist nog steeds niet wat ze hier deed. Ze strompelde naar het bed en liet zich erop vallen. Te laat beseftte ze dat ze nu niet meer overeind zou kunnen komen. Alles voelde zwaar. Maar haar kleren dan? De douche? De lamp moest ook nog uit...

Ze zuchtte. Ze zou nog even blijven liggen.